

KIRJE TYÖLÄISILLE JA TALONPOJILLE KOLTSHAKISTA SAAVUTETUN VOITON JOHDOSTA

Toverit! Punaiset joukot ovat vapauttaneet Koltshakin vallasta koko Uralin ja aloittaneet Siperian vapauttamisen. Uralin ja Siperian työläiset ja talonpojat ottavat riemulla vastaan Neuvostovallan, sillä se lakaisee rautaisella luudalla pois kaiken tilanherra- ja kapitalistisaastan, joka on näännyttänyt kansan pakkoveroilla, ilkiteoilla, ruoskimisilla, saattamalla jälleen voimaan tsaarinaikaisen sorron.

Mutta emme saa antaa Uralin vapauttamisesta ja punaisten joukkojen Siperiaan marssimisesta aiheutuneen yleisen ihastuksen ja riemun rauhoittaa itseämme. Vihollista ei ole vielä läheskään tuhottu. Sitä ei ole edes murrettu lopullisesti.

On jännitettävä kaikki voimat Koltshakin ja japanilaisten sekä muiden muukalaisrosvojen karkottamiseksi Siperiasta ja vieläkin enemmän on jännitettävä voimia, jotta vihollinen saataisiin tuhotuksi, jotta se ei pääsisi aloittamaan rosoustaan uudelleen.

Miten se voidaan toteuttaa?

Uralin ja Siperian raskaat kokemukset samoin kuin kaikkien muidenkin, nelivuotisen imperialistisen sodan näännyttämien maiden kokemukset eivät saa jäädä meiltä huomioon ottamatta.

Seuraavassa ne viisi tärkeintä opetusta, mitkä kaikkien työläisten ja talonpoikien, kaikkien työtätekevien tulee saada näistä kokemuksista ollakseen turvassa koltshakilaiskauden onnettomuuksien toistumiselta.

Ensimmäinen opetus. Me tarvitsemme voimakkaan Punaisen Armeijan suojellaksemme työläisten ja talonpoikien valtaa rosvoilta, s.o. tilanherroilta ja kapitalisteilta. Me emme ole ainoastaan sanoissa, vaan teoissa todistaneet pystyvämme luomaan Punaisen Armeijan, todistaneet, että olemme oppineet johtamaan sitä ja voittamaan kapitalistit siitä huolimatta, vaikka maailman rikkaimmat maat auttavat heitä auliisti aseilla ja sotavarusteilla. Bolshevikit ovat todistaneet sen teoissa. Kaikkien työläisten ja talonpoikien — mikäli he ovat valvettuneita — pitää luottaa bolshevikkeihin Uralin ja Siperian monimiljoonaisen väestön kokemusten pohjalta eikä sanojen perusteella (on tyhmää uskoa pelkkiä sanoja). Mitä vaikein tehtävä on aseistaa työläiset ja talonpojat ja samalla käyttää päällystönä entisiä upseereita, joista suurin osa on myötätuntoisia tilanherroille ja kapitalisteille. Tämä tehtävä voidaan ratkaista vain oivallisella järjestelytaidolla, ankaralla ja tietoisella kurilla, jos laajat joukot luottavat työläiskomissaarien johtavaan kerrokseen. Bolshevikit ovat ratkaisseet tämän mitä vaikeimman tehtävän: meillä on esiintynyt entisten upseerien taholta hyvin paljon petturuutta, mutta siitä huolimatta Punainen Armeija on pysynyt käsissämme ja lisäksi oppinut myös voittamaan sekä tsarin kenraalit että Englannin, Ranskan ja Amerikan kenraalit.

Sen tähden jokaisen, joka haluaa vakavasti vapautua koltshakilaiskomennosta, on autettava kaikin voimin, kaikin keinoin ja kaikella taidollaan rakentamaan ja lujittamaan Punaista Armeijaa. Ei pakosta, vaan omantunnon kehotuksesta on noudatettava kaikkia Punaisesta Armeijasta annettuja lakeja, kaikkia määräyksiä, lujitettava kaikin tavoin sen kuria, autettava Punaista Armeijaa kaikella, millä vain itse kukin sitä auttaa voi — se on jokaisen valvettuneen työläisen ja talonpojan, joka ei halua koltshakilaiskomentoa, ensimmäinen ja kaikkein tärkein perusvelvollisuus.

Kuin tulta on kartettava partisanismia, eri joukko-osastoissa esiintyvää omavaltaisuutta, keskusvallan määräyksien väheksymistä, sillä se vie turmioon: sekä Ural, Siperia että Ukraina ovat siitä todistuksena.

Ken ei tue Punaista Armeijaa täydellä antaumuksella, ken ei pidä kaikin voimin yllä kuria ja järjestystä siinä, hän

on petturi ja kavaltaja, hän on koltshakilaiskomennon kannattaja, hänet on armotta tuhottava.

Kun meillä on luja Punainen Armeija, olemme voittamattomia. Ilman lujaa armeijaa joudumme väistämättä Koltshakin, Denikinin ja Judenitshin uhriksi.

Toinen opetus. Punainen Armeija ei voi olla luja, ellei valtiolla ole suuria viljavarastoja, sillä ilman niitä ei armeijaa voida vapaasti siirrellä eikä kouluttaa sitä kunnollisesti. Ilman niitä ei voida ruokkia työläisiä, jotka tekevät työtä armeijan hyväksi.

Jokaisen valveutuneen työläisen ja talonpojan pitää tietää ja muistaa juuri valtion viljavarastojen riittämättömyyden olevan nyt perussyynä siihen, että Punaisen Armeijamme menestykset eivät ole kyllin nopeita ja pysyviä. Ken ei luovuta viljaylijäämiä valtiolle, hän auttaa Koltshakia, hän on työläisten ja talonpoikain pettäjä ja kavaltaja, hän on syyllinen kymmenien tuhansien Punaisessa Armeijassa palvelevien työläisten ja talonpoikien tarpeettomaan kuolemaan ja kärsimykseen.

Veijarit, keinottelijat ja aivan takapajuiset talonpojat tuumivat näin: parempihan minun on myydä viljaa vapaaseen hintaan, silloin saan paljon enemmän kuin valtion maksamilla kiinteillä hinnoilla.

Mutta juuri siitähän tässä on kysymyksenkin, että vapaa myynti kehittyi keinotteluksi, harvat rikastuvat ja vain rikkaat tulevat kylläisiksi, kun taas työtätekevät joukot saavat kärsiä nälkää. Sen olemme nähneet käytännössä Siperian ja Ukrainan viljavimmilla seuduilla.

Viljan vapaan myynnin vallitessa pääoma riemuitsee, mutta työ näkee nälkää ja puutetta.

Viljan vapaan myynnin vallitessa hinnat nousevat tuhansiin rupliin puudalta, raha menettää arvonsa, kourallinen keinottelijoita rikastuu, mutta kansa köyhtyy.

Viljan vapaan myynnin vallitessa valtion varastot ovat tyhjä, armeija on voimaton, teollisuus kuoleutuu, Koltshakin ja Denikinin voitto on väistämätön.

Vain rikkaat, vain työväen ja talonpoikien vallan vannoutuneet viholliset ovat tietoisesti viljan vapaan myynnin kannalla. Sen, joka on tietämättömyyttään viljan vapaan myynnin kannalla, pitää oppia Siperian ja Ukrainan tapauksista ja ymmärtää, miksi viljan vapaa myynti merkitsee Koltshakin ja Denikinin voittoa.

On vielä takapajuisia talonpoikia, jotka järkeilevät näin: antakoon valtio ensin minulle viljaa vastaan hyviä tavaroita sodanedellisillä hinnoilla, sitten minäkin annan viljaylijäämät, muuten en anna. Ja tuollaisilla järkeilyillä veijarit ja tilanherrain kannattajat „kalastelevat” usein tietämättömiä talonpoikia.

On helppo ymmärtää, että työväen valtio, jonka kapitalistit ovat köyhdyttäneet puille paljaille Konstantinopolin omistuksesta käydyllä nelivuotisella ryöstösodalla ja jota Koltshakit ja Denikinit sitten vielä hävittävät kostonvimmassaan koko maailman kapitalistien avustamina — on helppo ymmärtää, että työväen valtio ei voi nyt heti antaa talonpojille tavaroita, sillä teollisuus on pysähdyksissä. Ei ole viljaa, ei ole polttoaineita, ei ole teollisuutta.

Jokainen järkevä talonpoika myöntää, että nälkää kärsivälle työläiselle on annettava viljaylijäämät lainaksi sitä vastaan, että saadaan teollisuuden tuotteita.

Niinpä nytkin. Kaikki valvutuneet, järkevästi ajattelevat talonpojat, kaikki paitsi veijarit ja keinottelijat, myöntävät, että työväen valtiolle on annettava lainaksi *kaikki viljaylijäämät täydellisesti*, sillä silloin valtio voi kunnostaa teollisuuden ja antaa talonpojille teollisuuden tuotteita.

Meiltä voidaan kysyä: luottavatko talonpojat työväen valtioon niin paljon, että antaisivat sille viljaylijäämiä lainaksi?

Me vastaanamme: Ensiksikin valtio antaa kuitenkin saadusta lainasta seteleinä. Toiseksi kaikki talonpojat tietävät kokemuksesta, että työväen valtio, s.o. Neuvostovalta, auttaa työtätekeviä, taistelee tilanherroja ja kapitalisteja vastaan. Sen tähden Neuvostovaltaa sanotaankin työläisten ja talonpoikien vallaksi. Kolmanneksi talonpojilla ei ole muuta vaihtoehtoa: pitää uskoa joko työmiestä tai kapitalistia; antaa luottamuksensa ja lainata joko työväen valtiolle tahi kapitalistien valtiolle. Muuta vaihtoehtoa ei ole Venäjällä eikä missään maassa koko maailmassa. Mitä tietoisemmiksi talonpojat tulevat, sitä lujemmin he kannattavat työläisiä, sitä vahvempi on heidän päätöksensä auttaa kaikin tavoin työväen valtiota, jotta tilanherrojen ja kapitalistien vallan palautuminen kävisi mahdottomaksi.

Kolmas opetus. Jotta Koltshak ja Denikin saataisiin lopullisesti lyödyksi, on noudatettava mitä ankarinta val-

larikumouksellista järjestystä, noudatettava tinkimättä Neuvostovallan lakeja ja asetuksia ja valvottava, että kaikki tottelevat niitä.

Koltshakin voitot Siperiassa ja Uralilla näyttivät meille kaikille selvästi, että vähäisinkin epäjärjestys, vähäisinkin Neuvostovallan lakien rikkominen, vähäisinkin huolimattomuus tai laiminlyönti auttaa heti tilanherroja sekä kapitalisteja lujittumaan, koituu heidän hyödykseen. Sillä tilanherroja ja kapitalisteja ei ole hävitetty eivätkä he tunnusta itseään voitetuiksi; jokainen järkevä työmies ja talonpoika näkee, tietää ja käsittää, että heidät on vasta lyöty hajalle, että he ovat piiloutuneet kätköpaikkoihinsa ja naamioituneet useinkin neuvostomielisyyden „suojavärillä”. Paljon tilanherroja on soluttautunut neuvostotiloille, kapitalisteja — kaikenlaisiin „päähallintoihin” ja „keskushallintoihin”, neuvostovirkailijoiksi; he vaanivat joka askeleella Neuvostovallan erehdyksiä ja heikkouksia kukistaakseen sen, auttaakseen tänään tshekkoslovakkeja ja huomenna Denikiniä.

On kaikin voimin etsittävä ja otettava kiinni näitä rosvoja, piileskeleviä tilanherroja ja kapitalisteja, vedettävä heidät esiin *kaikista lymypaikoistaan*, paljastettava ja rangaistava säälimättä, sillä he ovat työtätekevien pahimpia vihollisia, taitavia, kokeneita vihollisia, jotka odottavat kärsivällisesti soveliasta hetkeä toteuttaakseen salahankkeensa; he ovat sabotaasinharjoittajia, valmiita mihin tahansa rikoksiin vahingoittaakseen Neuvostovaltaa. Näitä työtätekevien vihollisia, tilanherroja, kapitalisteja, sabotaasinharjoittajia ja valkoisia kohtaan on oltava säälimättömiä.

Mutta näiden vihollisten kiinnisaamiseksi on oltava taitavia, varovaisia, tietoisia, on mitä huolellisimmin pidettävä silmällä vähäisimpiäkin epäjärjestyksen ilmauksia, vähäisimpiäkin laiminlyöntejä Neuvostovallan lakien tunnollisessa täyttämässä. Tilanherrojen ja kapitalistien voima ei ole vain siinä, että heillä on tietoja sekä kokemusta, ei vain siinä, että he saavat apua maailman rikkaimmilta mailta, vaan myös niiden laajojen joukkojen tottumusten ja tietämättömyyden voimassa, jotka haluavat elää „vanhaan tapaan” eivätkä ymmärrä, että Neuvostovallan lakien tiukka ja tunnollinen noudattaminen on välttämätöntä.

Pieninkin laittomuus, pieninkin neuvostojärjestyksen rikkomus on jo *aukko*, jota työtätekevien viholliset käyttävät viipymättä hyväkseen — se on *kiinnekohta*, johon he tarttuivat auttaakseen Koltshakia ja Denikiniä voittoon. Olisi rikollista unohtaa, että koltshakilaiskomento sai alkunsa vähäisestä harkitsemattomuudesta tshekkoslovakkien suhteen, eräiden rykmenttien vähäisestä kurittomuudesta.

Neljäs opetus. Rikollista ei ole vain sen unohtaminen, että koltshakilaiskomento alkoi pikkuasiasta, rikollista on myös unohtaa, että menshevikit („sosialidemokraatit”) ja eserrät („sosialisti-vallankumoukselliset”) auttoivat sen muodostumista ja suoranaisesti tukivat sitä. On jo aika oppia arvioimaan poliittisia puolueita niiden tekojen eikä niiden sanojen mukaan.

Menshevikit ja eserrät, vaikkakin he sanovat itseään sosialisteiksi, ovat todellisuudessa *valkoisten apureita*, tilanherrojen ja kapitalistien apureita. Paitsi yksityisiä tosiasioita sen ovat käytännössä todistaneet kaksi suurta aikakautta Venäjän vallankumouksen historiassa: 1) kerenskiläiskomennon kausi ja 2) koltshakilaiskomennon kausi. Kummallakin kerralla menshevikit ja eserrät väittivät olevansa „sosialisteja” ja „demokraatteja”, mutta esittivät todellisuudessa *valkokaartilaisten apureiden* osaa. Olisimmeko todella niin tyhmiä, että uskoisimme heitä nyt, kun he ehdottavat, että heidän sallittaisiin vielä kerran „yrittää” ja nimittävät tätä sallimista „sosialistiseksi (eli demokraattiseksi) yhteisrintamaksi”? Onko todella vielä koltshakilaiskomennon jälkeenkin olemassa talonpoikia, yksilöitä lukuunottamatta, jotka eivät ymmärrä sitä, että „yhteisrintama” menshevikkien ja eserrien kanssa on yhteenliittymistä Koltshakin apureitten kanssa?

Sitä vastaan voidaan väittää: menshevikit ja eserrät ovat tajunneet erehdyksensä ja luopuneet kaikkinaisista liitoista porvariston kanssa. Mutta sehän ei ole totta. Ensinnäkään oikeistolaiset menshevikit ja eserrät eivät ole edes sanoneet luopuvansa sellaisesta liitosta, mitään rajaa näihin „oikeistolaisiin” taas *ei ole*, ja on „vasemmisto”-menshevikkien ja -eserräin syytä, ettei sitä ole; „tuomitessaan” sanoissa omat „oikeistolaisensa”, parhaatkin menshevikkien ja eserrien joukosta ovat kaikista puheistaan huolimatta todellisuudessa *voimattomia* niiden rinnalla. Toiseksi, jopa parhaatkin menshevikkien ja eserrien joukosta puolustavat

juuri *koltshakilaisia aatteita*, jotka edistävät porvariston ja Koltshakin sekä Denikinin asiaa ja verhoavat näiden likaisia ja verisiä kapitalistisia tekoja. Sellaisia aatteita ovat: kansanvalta, yleinen, yhtäläinen ja välitön äänioikeus, Perustava kokous, painovapaus y.m. Kaikkialla maailmassa näemme kapitalistisia tasavaltoja, jotka puolustelevat juuri tällä „demokraattisella” valheella kapitalistien herruutta ja siirtomaiden orjuuttamiseksi käytäviä sotia. Me näemme täällä meillä, miten sekä Koltshak että Denikin yhtä hyvin kuin Judenitsh ja kuka tahansa kenraali jakelee auliisti tuollaisia „demokraattisia” lupauksia. Voidaanko uskoa henkilöä, joka auttaa suullisten lupausten tähden ilmeistä ryöväriä? Menshevikit ja eserrät, kaikki poikkeuksetta, auttavat ilmeisiä ryöväreitä, koko maailman imperialisteja, kaunistellen valedemokraattisilla tunnuksilla *heidän* valtaansa, *heidän* sotaretkeään Venäjälle, *heidän* herruuttaan, *heidän* politiikkaansa. Kaikki menshevikit ja eserrät tarjoavat meille „liittoa” sellaisilla ehdoilla, että tekisimme myönnytyksiä kapitalisteille ja heidän johtajilleen, Koltshakille ja Denikinille, että esimerkiksi „luopuisimme terroristista” (silloin kun meitä vastassa on koko Ententen miljardimiesten terrori, Venäjällä salaliittoja järjestävien rikkaimpien maiden liiton terrori) tai avaisimme tien vapaalle viljakaupalle j.n.e. Nämä menshevikkien ja eserräin „ehdot” merkitsevät seuraavaa: me menshevikit ja eserrät kallistumme kapitalistien puolelle ja haluamme „yhteisrintamaa” bolshevikkien kanssa, joita vastaan kapitalistit toimivat käyttäen hyväkseen jokaista myönnytystä! Ei, herrat menshevikit ja eserrät, nyt saatte jo etsiä jostakin muualta kuin Venäjältä niitä, jotka teitä uskoisivat. Venäjän valveutuneet työläiset ja talonpojat ovat käsittäneet, että menshevikit ja eserrät ovat valkokaartilaiden apureita, toiset tietoisia ja paatuneita, toiset ymmärtämättömiä ja itsepintaisesti vanhoista virheistään kiinni pitäviä, mutta kaikki silti valkokaartilaiden apureita.

Viides opetus. Kaikkien talonpoikien pitää tehdä epäröimättä valintansa työväen valtion hyväksi, jotta Koltshak ja koltshakilaiskomento saataisiin hävitetyksi, jotta estettäisiin niitä nousemasta uudelleen. Talonpoikia pelotellaan (varsinkin heitä pelottelevat kaikki menshevikit ja eserrät, jopa „vasemmistolaisetkin”) „yhden puolueen

diktatuurin”, bolshevikkikommunistien puolueen diktatuurin möröllä.

Koltshakin tapauksesta talonpojat ovat oppineet, ettei mörköä tarvitse pelätä.

Joko tilanherrain ja kapitalistien diktatuuri (s.o. rautainen valta) tahi työväenluokan diktatuuri.

Keskitiesä ei ole. Keskitiesästä haaveilevat turhaan herraskaiset intellektuellit, herrapahaset, jotka ovat oppineet kehnosti ja kehoista kirjoista. Keskitiesä ei maailmassa ole eikä voi olla. Joko porvariston diktatuuri (naamioituna koreisiin eserräläisiin ja menshevistisiin fraaseihin kansanvallasta, perustavasta kokouksesta, vapauksista y.m.) tahi proletariaatin diktatuuri. Ken ei ole oppinut sitä koko XIX vuosisadan historiasta, hän on auttamaton idiootti. Ja Venäjällä me kaikki olemme nähneet, miten menshevikit ja eserrät haaveilivat keskitiesästä Kerenskin kaudella ja Koltshakin vallan aikana.

Ketä nuo haaveilut hyödyttivät? Ketä ne auttoivat? — Koltshakia ja Denikiniä. Keskitiesästä haaveksijat ovat Koltshakin apureita.

Uralilla ja Siperiassa työläiset ja talonpojat ovat kokeuksensa nojalla vertailleet porvariston diktatuuria ja työväenluokan diktatuuria toisiinsa. Työväenluokan diktatuuria toteuttaa sama bolshevikkipuolue, joka on ollut yhtä koko vallankumouksellisen proletariaatin kanssa jo vuodesta 1905 ja vielä aikaisemmista ajoista.

Työväenluokan diktatuuri merkitsee: työväen valtio nujertaa empimättä kapitalistit ja tilanherrat, nujertaa noita riistäjiä avustavat petturit ja kavaltajat, voittaa ne.

Työväen valtio on tilanherrain ja kapitalistin, keinottelijain ja veijarin armoton vihollinen, maan ja pääoman yksityisomistuksen vihollinen, rahavallan vihollinen.

Työväen valtio on työtätekevien ja talonpoikaiston ainoa uskollinen ystävä ja auttaja. Ei mitään horjuntaa pääoman puoleen, työtätekevien liitto taistelussa pääomaa vastaan, *työläisten ja talonpoikain valta, Neuvostovalta* — sitä merkitsee käytännössä „työväenluokan diktatuuri”.

Menshevikit ja eserrät tahtovat säilyttää talonpoikia näillä sanoilla. Siitä ei tule mitään. Koltshakin jälkeen jopa syrjäseutujenkin työläiset ja talonpojat ovat ymmärtäneet, että nämä sanat tarkoittavat *juuri sitä, mitä ilman ei ole pelastusta Koltshakista.*

Alas horjuvat, selkärangattomat, pääoman apureiksi luisuvat, pääoman iskulauseiden ja lupausten pauloihin joutuneet! Armoton taistelu pääomaa vastaan ja työtätekevien liitto, talonpoikien ja työväenluokan liitto — sellainen on koltshakilaiskomennon antama viimeinen ja tärkein opetus.

N. Lenin

Elokuun 24 pnä 1919

„Pravda” № 190,
elokuun 28 pnä 1919

Julkaistaan V. I. Leninin kirjasen
„Kirje työläisille ja talonpojille
Koltshakista saavutetun voiton
johdosta” Moskova, 1919,
tekstin mukaan